

Det virkelig springende punkt, for så vidt angår de i konventionen indeholdte forpligtelser til kriminalisering, er, hvorledes der for de nye typer af delikter kan eller skal fastlægges et eller andet krav om konkretisering af de strafværdige aktørers forsæt med hensyn til den eller de *terrorist offences*, som tilskyndelsen/hvervningen/oplæringen retter sig imod. Dette spørgsmål blev ikke gjort til genstand for nærmere overvejelser i CODEXTER. På den ene side var det helt klart ikke tanken at begrænse ansvaret til forhold rettet mod en *terrorist offence*, som den, der tilskynder, hverver eller oplærer nogen allerede i sin bevidsthed har konkretiseret fuldt ud med hensyn til gerningstype, tid, sted, udførelsesmåde mv. Sådanne forhold er vel allerede i det store og hele strafbare i alle deltagende stater. Omvendt giver det imidlertid meget lidt mening at forestille sig, at en aktør kan ifalde ansvar, uden at vedkommende i det mindste har gjort sig forestillinger om en eller flere gerningstyper, som i den sidste ende kunne komme til udførelse.

Hvis man ligefrem følger Justitsministeriets tankegang om at knytte an til alle forhold omfattet af de separate konventioner i bilaget til den europæiske konvention, må rette vedkommendes forestillinger i det mindste knytte sig til en eller flere gerningstyper på listen over *terrorist offences*. Denne kan ovenikøbet variere fra stat til stat, da der kan tages forbehold over for ikke ratificerede instrumenter. Hvis en stat ikke har tilsluttet sig konventionen om terrorfinansiering, vil en person i den pågældende stat således strafrit kunne oplære nogen i finansielle transaktioner, som er beregnet på anvendelse af en terrorgruppe, uden at denne stat tilsidesætter kriminaliseringspligten.

Det kan ikke være tanken med konventionens kriminaliseringspligter, at den, der tilskynder/hverver/oplærer, skal kunne ifalde strafansvar i tilfælde, hvor vedkommende påvirker nogen til noget helt uspecifikt inden for det brede felt af gerningstyper, som er omfattet af enten en definition på egentlige terrorhandlinger eller af konventionens liste over tilgrænsende lovovertrædelser. I så fald ville det skulle være strafbart at opildne en person til på ét eller andet tidspunkt i en eller anden sammenhæng på en eller anden måde og et eller andet sted at begå eller medvirke til en eller anden af de mangfoldige mulige former for *terrorist offences*. Dette kan naturligvis ikke være meningen. Den ultimative tillempe-

ning af en sådan ordning ville selvsagt ikke blot være ekstremt vidtgående, men indebære åbenbar risiko for misbrug til overdreven meningskontrol. Og det ville blive ganske vanskeligt eller snarere umuligt at definere et fornuftigt bevistema.

En vis støtte for, at konventionen bygger på forestillinger om, at der kræves en vis konkretisering med hensyn til gerningstype, kan måske findes i de anvendte formuleringer i de relevante bestemmelser. Der tales gennemgående i bestemt form om *a terrorist offence* og om *one or more [such] offences*. Det kan næppe siges med sikkerhed, at der heri er indbygget en forudsætning om, at gerningsmanden, dvs. hververen etc., har sin opmærksomhed rettet mod en specifik gerningstype, og at dette på en objektivt mere eller mindre manifest måde er kommet til udtryk i vedkommendes handlinger. Men det ville give langt mere og bedre mening end den modsatte antagelse. I hvert fald har man ikke anvendt udtryk som *some [kind of] terrorist offence* eller lignende mere ubestemte vendinger.⁵⁴⁾

Jeg kender ikke forklaringen på, at disse spørgsmål ikke er taget op til nærmere drøftelse i den forklarende rapport til konventionen. Det er nærliggende at gætte på, at det ville have givet for store vanskeligheder at belyse og opnå fornøden konsensus om disse spørgsmål i komitéen, som efter alt at dømme var under et gevaldigt pres for i al hast at præsentere et resultat, der kunne forventes at have både signalværdi og berettigelse ved at skabe *added value* i bekæmpelsen af den internationale terrorisme. En tydeliggørelse af kravene til konkretisering ville skabe risiko for enten at demonstrere, hvor vidtgående konventionens forpligtelser er og især ville være, hvis kravene blev sat meget lempeligt, eller at udvande konventionen, hvis kravene blev udformet mere strikte, således at bestemmelsernes anvendelsesområde derved blev mærkbart indskrænket. Under alle omstændigheder er der tale om en vanskelig problemstilling, som er uløseligt forbundet med tendensen til at kriminalisere forhold med en forholdsvis fjern tilknytning til de handlinger, som grundlæggende søges modvirket.

Det ville have været ønskeligt, hvis der til grund for Justitsministerens lovforslag havde ligget nogle nærmere overvejelser vedrørende den omtalte problemstilling. Folketinget har